

— Добре! съгласи се тя, като си помисли малко: аз на радни ма
сове да ^{миле} викамъ: като овца да ти забивя; като сова да ти пурбена, като кон
те да ти зацвямъ и като славеи да ти запя; — вадякъ като искашъ: и като ис-
кашъ и като ружанка да се сивя — си ^{ти,} могава и ^{ти,} дакардай! — прити
ти съ най-таинственото ивнение.

— Защо за ружанката ми ивнение тъй поубка? по пиреа азъ не ма
ко удивенъ.

— За ружанката? повтори Удна. Тосетъ е не равенъ, тъй ^{може да} ще ^{те} те, то
гава тъй влибего метя, тебъ ще накара да се лутащъ... Може да ти
сега на нивкой кловъ да се млате, а ний я не видимъ. Ти на ведки ацъ
гаи първоката земли, тогава нищо — ивмо да те закарки.

— Тъчъ да дакардай Удно?

— Дакардай, дакардай... като ти, като се мизреме да ма
не шета; а сега ти иди да стимъ, може да едого Кенго се е събудимъ
и да забивимъ твоето овидметъвие... Ей видимъ ли талио?...
зема кере да се сивнава!...

Двиервентенно силицево зело овие да бивка на неветио, и на тв
ко овие сиценало първипъ си мизри на вурковето аф неий-високир дур
вета. Тодвиеха се предразвотипийтъ овлаци, ~~и~~ тичъ упренетъ афнурен
сдвенидъ - едвалъ дукаше. — и гората се заморда и замучиомъ едвалъ
гупино. Туръ-талио зацвурата пфрими; цвдтигитъ зело да се рас-
пуцаитъ и първоката се псирави. Залири са на уршо...

Азъ се проеряхъ съсв Удна и ний се работидохме съ развотипи
сирани.